

FESTIVALSKE NOVINE

4

UTORAK, 19. SRPNJA 2011.

58. FESTIVAL IGRANOG FILMA U PULI

FILMOVI ZA SVE GENERACIJE

Partner Festivala

...T...Com...

Impressum Festivalskih novina

Ravnateljica Festivala
Zdenka Višković-Vukić

Umjetnički ravnatelj
Zlatko Vidačković

Producentica
Tanja Miličić

Poslovna tajnica
Sanela Omanović

Voditelji popratnih programa
Branka Benčić, Marko Zdravković-Kunac, Svetlana Barać, Zvonimir Rumboldt, Dado Valentić

Produkcija zabavnog programa
Sanela Omanović

Za nakladnika
Zdenka Višković-Vukić

Glavni urednik festivalskih publikacija
Zlatko Vidačković

Urednik Festivalskih novina
Goran Ivanišević

Redakcija:
Janko Heidl (zamjenik urednika), Goran Ribarić, Iva Cikojević, Lucija Mulalić, Daniel Rafaelić

Službeni fotografi Festivala
Danko Vučinović (voditelj foto službe), Slaven Radolović, Manuel Angelini, Matija Šćulac

Lektura
Jelena Đukić

Grafička urednica
Irena Musi

Prijelom
Dora Badurina Šuran

Tehnička podrška
Ivica Šuran, Tomislav Erman

Voditelj marketinga
Sandra Petrović Dishpalli

Urednik web stranica
Goran Ivanišević

Glasnogovornik Festivala
Hrvoje Pukšec

Voditeljica Press centra
Ana Šimunović

Tisak
Novi list

Sav materijal objavljen u Festivalskim novinama dostupan je i na web adresi www.pulafilmfestival.hr

Nakladnik:
Pula Film Festival
Uspon na Kaštel 2
52100 Pula, Hrvatska
tel: ++ 385 52 393 321; fax: ++ 385 52 393 320
www.pulafilmfestival.hr; info@pulafilmfestival.hr

Gledatelji o filmu *Koko i duhovi*

anketirala Iva Cikojević

Hana Jušić

Film je bio odličan, a posebno mi se svidjela gluma mlađih glumaca. Također bih izdvojila i odličnu režiju te glazbu u filmu.

Patrik Zubaj

Po reakcijama djece rekao bih da je film super prihvaćen. U njemu su sadržani elementi humora, mistike, trilera, pa čak i horora, no sve je dobro ujednačeno za djecu. Film mi se svidio, jer dugo nisam pogledao hrvatski film koji nema bar nekih poveznica s ratom.

Sonja Tarokić

Film mi se vrlo svidio i veselim se njegovim nastavcima, ako će ih biti. Drago mi je što će djeca od sada i u budućnosti imati mogućnost pogledati film i doživjeti taj osjećaj koji su nama donijele knjige Ivana Kušana.

Dina Cvek

Novo i osvježavajuće. Film je u potpunosti prilagođen mlađoj publici, što je odlična stvar. Glazba i fotografija su također sjajne. Smatram da je film na pravi način oživio knjigu.

Josip Žuvan

Film mi se veoma svidio. Dobro je napravljen s tehničke strane, a i scenografija i fotografija su odlične. Jako je dobro snimljen. Posebno su me se dojmile uvodna i završna špica, a lik Marice izdvojio bih kao najbolji lik u filmu.

Ocjena publike za film

Koko i duhovi:
4,78

Trenutni poredak

1. *Koko i duhovi:* 4,78
2. *Lea i Darija:* 4,43

U KUĆI PREDAKA

U Lici je došlo do male mentalne revolucije, jer su u zadnje četiri godine tamo snimljena tri filma i ljudi su shvatili da je to dobro. Lika je nagrada za sve ljude koji se izvuku iz svojih ustajalih domova i tamo dođu snimati

razgovarao Janko Heidl

Prošle godine *Majka asfalta*, ove *Ćaća*. Dvije godine zaredom imate cjelovečernji film u Puli. Nije uobičajeno.

Tempo se približava onome mog junaka Fassbindera. Da me je netko prošle godine pitao hoćemo li ove godine imati film, mislio bih da me zafrkava. Ovo je bilo stvarno iznenađujuće i luđački, ali postoje filmovi koji se pripremaju dugi niz godina i filmovi koji se pripremaju instant – ho-ruk, kao što je *Ćaća*, mada sam i njega već neko vrijeme pripremao, ali u glavi. Iznenađio sam samoga sebe, no shvatio sam da ponavljam isti obrazac, to jest da ne želim sjediti u birtiji i pričati o tome što bih snimao, nego da s riječi prijeđem na djelo i snimam. Ritam je nakon Nove godine bio uistinu žestok, zamalo sam završio na infuziji. Prvo smo u siječnju dovršili kratki film *Mezanin*, a onda je bilo: ili-ili. Ili ćemo odmah prijeći na *Ćaću* ili ga nećemo ni snimiti. To je ponovno bio test entuzijazma – skupiti ljude da rade za gotovo nikakve honorare u okvirima vrlo, vrlo niskog proračuna i super je vidjeti da se i sad, bez obzira na krizu, ljudima snima. To se posebno odnosi na direktora fotografije, Vanju Černjula, kojemu zadnje dvije godine, kad dođe iz Amerike posjetiti svog sina u Zagreb, ukrademo dio vremena tog boravka sa sinom da bi nama snimao film.

Bi li Vam ritam snimanja od jednog filma godišnje odgovarao i ubuduće?

Daj Bože da mogu snimati jedan film godišnje. Pokušavam, barem u glavi, vrtiti usporedno nekoliko projekata, tako da mi nije problem brzo reagirati kad se, koliko god oskudne, pojave financije koje bi mi omogućile snimanje, kao što je bio slučaj s *Ćaćom*. Ako imaš potrebu izražavati se, snimaj, umjesto da od priprema, snimanja i postprodukcije radiš famu, desetogodišnju priču.

Nakon zagrebačke *Majke asfalta*, *Ćaćom* ste se ponovno vratili u Liku, poprište *Kina Lika*.

Štoviše, vratio sam se u obiteljsku kuću mojih pokojnih babe i dide. Na odjavnici

filma nazvao sam je *Lička filmska kuća* i nadam se da *Ćaća* neće biti jedini ondje snimljen film. Razmišljam o konceptu da na toj lokaciji snimimo nekoliko filmova, da lokacija bude stalno mjesto, ishodište. Bilo je zabavno, jer je na polovici snimanja *Ćaće* na televiziji prikazano *Kino Lika*. Rekao sam ekipi da će nas do polovice snimanja svi častiti i biti divni ljudi, a da se nakon toga počnu skrivati po hotelskim sobama. No, nije bilo tako, bilo je super. U Lici je došlo do male mentalne revolucije, jer su u zadnje četiri godine tamo snimljena tri filma – *72 dana* Danila Šerbedžije te moji *Kino Lika* i sad *Ćaća* – i ljudi su shvatili da je to dobro. Lika je nagrada za sve ljude koji se izvuku iz svojih ustajalih domova i tamo dođu snimati. Ima nešto u prirodi, bez obzira na to što o tome rekao Lars von Trier, tj. da je priroda zlo. Međutim, ove naše likove ni priroda ne može izvući iz mraka u koji tonu.

Na zanimljiv ste način spojili obiteljsku dramu s ugođajem filma strave.

Kad smo kretali u žestoke pripreme, razmišljao sam o tome da baš povučem prema žanru strave, a onda sam shvatio da me taj žanr – mislim na tzv. *slasher*, *koljački* horor – kao gledatelja, a pogotovo kao redatelja, uopće ne zanima, zato jer je riječ o velikoj količini klišeja. Ako ću ikad raditi film strave, moram imati nešto nepoznato kao što je vrag – to su mi najdraži horori, ali to je već druga priča. Doduše, odrastao sam na tom žanru, ali više volim kad se nešto od njega provlači kroz film, a ne da bude baš posve žanrovski.

U svemu ima i ponešto crnog humora, ponajprije, čini mi se, u određenom iznevjerivanju naznačenih žanrovskih klišeja.

Nisam imao namjeru dodavati slojeve humora, jer mi se to činilo previše. Ali, volim kad negdje probija nesvjesni humor, mikrohumor, i drago mi je što ga ima. On se najčešće dobije kroz glumačke minijaturice.

Jeste li u osmišljavanju priče krenuli od stvarnog događaja?

Osnova priče bila mi je crtica o tome da kćer traži oca kojeg nema, a ostalo je izraslo iz toga. Sama je metoda fizičkog obračuna, da tako kažem, utkana u naše podneblje, to je ono što sam čuo milijun puta: „Munuo ga sjekirom!“ Vrsta prijevraga suda. A taj se kôd onda obično veže uz čovjeka koji živi u izolaciji.

Kao i *Lea i Darija* i *Koko i duhovi*, prethodna dva filma viđena u ovogodišnjem Nacionalnom programu, *Ćaća* ima puno glazbe.

Prvi sam put htio film u kojem glazba ide baš žestoko u smjeru dramaturgije. Prethodni film, kratki *Mezanin*, bio mi je prvi bez glazbe pa sam ovdje htio to naplatiti. Prve sekunde rekao sam skladateljima Pavlu Miholjeviću i Juri Ferini: „Pripremite se, ovo je nešto za vas, veliki komad!“

ISPLATILO SE ČEKATI

Glumcu treba stalno *kopanje*, jer se lako uljuljkaš u dobro i zatvoriš se. A ovako istražuješ i veseliš se.

razgovarao Daniel Rafaelić

Sjajno je kako ste u ulozi postigli taj balans nježnosti i submisivnosti s jedne i dominacije s druge strane. Mislim ponajprije na ključnu, završnu scenu filma...

Ja još nisam vidjela film i u velikoj sam tremi. Inače imam tremu i u kazalištu i na filmu, ali ovdje si suočen sa sobom i nužno vidiš neke svoje mane koje bi možda htio izbjeći, neke svoje tikove itd... Proces rada na filmu bio je divan, intenzivan, lud, a i vrijeme je bilo takvo. Došli smo na snimanje i izgledalo je sve OK, a zatim prvi dan – snježna lavina. Napadalo je toliko snijega, a do kraja snimanja sve se pretvorilo u proljeće. To mi je i u filmu sjajno, jer se tako i u filmu dogodi.

No, i prošle si godine radila s Matanićem...

Da, radili smo *Majku asfalta*. To mi je bilo lakše, jer kad vidim sebe na ekranu, zažmirim par puta, i sve moje scene prođu. Ali ovdje ću od treme žmiriti cijeli film. Inače, Matanić je jedan od redatelja s kojim sam htjela raditi jako dugo. Kako sam osoba koja ne voli forsirati, odlučila sam čekati. No, ipak mi se javio sam, a kako je strašno otvoren, istog trena krenula je komunikacija. Ima nešto divno dječaćko u sebi. On svemu pristupa s velikim guštom i entuzijazmom i zato mu se i događa taj velik uspjeh. Ima neko veselje u sebi koje i ja imam, tako da smo se tu odmah prepoznali. Ima jedan neopterećen pristup.

Koliko Vam je film važan za glumački rad, za istraživanje?

Užasno važan. Ja sam još kao mala sebe zamišljala kao filmsku glumicu. Onda se ipak otvorilo kazalište, što je zapravo svakom glumcu baza. Ipak, jako me veseli ovo što se počelo događati s kratkim filmom kod nas. Ljudi su shvatili da je to jedna izvrsna forma u kojoj izbrusiš zanat. U kratko vrijeme moraš sve reći, imati neku liniju, moraš promisliti. Ja sam ipak još na početku – još učim. Jako sam sretna, jer mi se otvaraju sjajne stvari. Kada radiš s novim ljudima, uvijek počinješ ispočetka, uvijek učiš nešto novo, jer je najvažnije da se energetski poklopite. Dosad sam zaista imala dobre odnose i u kazalištu i na filmu. Nisam još radila s *hitlerima*. Glumcu treba stalno *kopanje*, jer se lako uljuljkaš u dobro i zatvoriš se. A ovako istražuješ i veseliš se.

NA PUTU ŽIVOTA

***Fleke* su film za mlade i htjeli smo ga takvim napraviti, jer sam i ja relativno mlad. Kad dođete u kino, publika je najčešće mlada, ali im se serviraju priče koje im često nisu generacijski zanimljive**

Razgovarao Daniel Rafaelić

Lijepo je vidjeti kada se redatelj odluči slikati Zagreb noću. Kao da grad pokazuje neko novo lice, koje čak nije nužno uvjetovano ni teškom situacijom kroz koju prolaze Vaši likovi u filmu.

Jako puno film duguje snimatelju Darku Drinovcu, koji je došao s idejom da se to sve snima na fotoaparatu koji je pojeftinio produkciju, a s druge strane nudio velike mogućnosti snimanja noću, jer je aparat jako osjetljiv, tako da nam je bila potrebna minimalna rasvjeta. Budući da s njim već dugo surađujem i da jako volim njegovu realističnu fotografiju, prihvatio sam njegov savjet.

Film ima vrlo mračnu potku. Tu je silovanje, droga... zapravo jedno naličje grada. Odakle interes za to?

Mene je u toj priči privukla napetost koja se javlja između dva lika i sve te mračne stvari koje se događaju zapravo su kolateralne. Osnova priče zapravo je lijepa. Dvije tinejdžerke kreću na putovanje bez obzira na to što ih na tom putu čeka. Na taj film prije svega gledam kao na avanturistički film, a ne kao na neku crnu dramu. Drame ima, ali više na razini poteškoća koje one moraju prevladati.

Jeste li od početka htjeli raditi mladalački film?

To je film za mlade i htjeli smo ga takvim napraviti, jer sam i ja relativno mlad. Kad dođete u kino, sva publika je najčešće mlada, ali im se serviraju priče koje možda njima i nisu generacijski zanimljive. Ratne teme, velike teme – od državotvornih nadalje, koje ih onda automatski udalje iz kina. Tako dobijemo neke čak i dobre filmove, ali za njih nema publike. Pokušali smo napraviti film koji bi se nama svidio kad bismo ga gledali u kinu.

Glazba je u filmu zaista pamtljiva.

Glazbu je radio Luka Zima. On je kompozitor koji je već radio na kratkim filmovima, video spotovima, televizijskim reklamama i kazališnim predstavama. Dugo već surađujemo. On jednostavno zna stvoriti atmosferu koja je meni potrebna za film. Malo sjetna, malo emotivna glazba. Zato smo se odlučili na pristup glazbi koji neće biti američki. Glazbe ima malo, ali potrudili smo se da tamo gdje je ima, ostavi dojam.

Prijateljstvo iznad svega

Fleke su film o prijateljstvu i o izgubljenim životnim vrijednostima. I o tome da kad nam je najgore, i kad možda idemo glavom kroz zid i znamo da smo u krivu, pravi prijatelj je uz nas

Razgovarala Iva Cikojević

Gdje je zaiskrilo za Vašu ulogu Lane, na audiciji ili u redateljevoj glavi?

I. J.: Održana je regularna audicija za uloge u filmu, gdje je bilo konkurencije napretek. Nisam ih sve vidjela, ali tako se pričalo. Već smo ondje Nika i ja odigrale jednu zajedničku scenu i iako nismo znale ni slova od cijelog scenarija, odmah smo *kliknule* i mislim da je to presudilo.

Kad Vam je scenarij stigao u ruke, upoznali ste dvije protagonistice sasvim oprečnih karaktera, jednu buntovnicu i ovisnicu koja živi na rubu, a drugu milu maminu kćer. Biste li i sami radije izabrali ulogu potonje?

I. J.: Da, one su kao nebo i zemlja. Na početku sam se odmah *zalijepila* na ulogu Irene, koja je prava ratoborna cura od akcije. Naravno, draže bi mi bilo glumiti nju, jer je drukčija od mene. U Lani se više prepoznajem: vežu nas zaigranost i sramežljivost, iako nisam kao ona živjela pod staklenim zvonom. No, s vremenom sam se toliko saživjela s tom ulogom da

mi je na kraju nezamislivo da nisam baš ja Lana.

Kad si sada odvrtnete film, koja su Vam dragocjena iskustva ostala sa snimanja, je li bilo nekih anegdota, jer ipak ste doživjeli vrlo burnu filmsku noć?

I. J.: Najprije mi se vraća *flash* pozitivne atmosfere pune entuzijazma cijele ekipe. Prvo mi se snimanje urezalo, jer čim sam zakoračila na set, nisam gotovo nikoga poznavala, a čekala me scena kada gola izlazi ispod tuša. To je uvijek nelagodno. Bilo je i zabavnih trenutaka, kao pucanje iz pištolja ili pentranje po ljestvama, a i nasmrzavali smo se. Često smo Nika i ja izvodile *nepodopštine* i pokušavale redatelju nešto malo *podvaliti*, kao primjerice repliku „Je li i tvoj tata bio u ratu?“, što je bila šala, jer smo bile sretne što nas nije zapalo da glumimo u još jednom hrvatskom ratnom filmu.

Film započinje porukom: „Svi će ti pomoći kad si u pravu, a samo će ti prijatelj pomoći kad si u krivu.“ Kako biste publici preporučili film?

I. J.: To je ustvari film o prijateljstvu, i o izgubljenim životnim vrijednostima. I kad nam je najgore, i kad možda idemo glavom kroz zid i znamo da smo u krivu, da nas prijatelj drži za ruku. Naravno, i o tome kako, usudimo li se uzeti pravdu u svoje ruke, to će nam se kad-tad obiti o glavu. Ovo je film dobre vibre i sam je foršpan već sjajan pa se nadam da će publika prepoznati film...

Na Pulskom ste filmskom festivalu u uložili dvostruke debitantice, a jedna je od njih i Vaš službeni filmski debi u *Kotlovini* Tomislava Radića. U svakom slučaju, veliki dani za Vas. Kakva su Vaša očekivanja?

I. J.: Ovdje sam, što me pomalo sram reći, tek prvi put, a pridodaju li mi se još dvije debitantske uloge, nije mi lako. (smijeh) Imam tremu oko svega i ne bojim se oštrih pera kritičara. Ustvari se veselim jer osjećam da je to to. Ovom bih prilikom željela svoju ulogu posvetiti svom tati, koji je netom izgubio bitku s rakom, a unatoč velikoj želji, nije uspio dočekati premijeru.

S kazališnih dasaka i Akademije ravno na set filma *Fleke*? Prijavili ste se na audiciju i ostalo je povijest?

N. M.: Producentica Barbara pronijela je vijest o audiciji i odmah sam zagrizla. Bilo nas je poprilično, ali sve je teklo uobičajenim redom. Stigla sam do užeg izbora, a potom su imali još generalnu probu s duetom glavnih junakinja, gdje su i vizualno i karakternom tražili savršen spoj. *Uparili* su tako i Iskra i mene i na kraju smo dobile uloge. Da, ostalo je povijest. (smijeh)

U kompleksnoj ulozi Irene, pokretačkog kotačića radnje, plivate kao *riba u vodi*. S jedne strane neotesana razbijačica koja se ničega ne libi, a s druge krhko hipersenzibilno biće. Što Vas s njom veže i jesu li snimanju prethodile neke posebne pripreme?

N. M.: Iako sam zbog duge plave kose i izgleda princeze bila uvjerena da će me

dopasti uloga Lane, Irenu sam prihvatila objeručke. Meni su najproblematičniji i najluđi likovi najdraži, jer tu uvijek ima najviše materijala, odnosno *safta*. Irena mi je baš prirasla srcu. Premda čini te svoje ludosti i iskušava granice, za to treba imati petlje i ići do kraja. U tom njenom neljudskom činu ima toliko ljudskog. Izrazito cijenim tu njenu odlučnost i hrabrost, a posebice nerazmaženost. Svijet je pun kukavica, a ona nije jedna od njih. Zbog njene razorene obitelji, usamljenosti i dezorijentacije ona ne vidi nikakav smisao i odaje se destrukciji. Stoga savršeno razumijem njenu situaciju. I ona i Lana ustvari su antijunakinje koje ne žele biti žrtve, nego se boriti protiv nametnutih agresora. To je kritika pasivnosti koja tako uporno prati ovaj naš narod. Kad sam danima živjela ovaj lik, na kraju sam samo poželjela nazvati svoje roditelje i reći im hvala.

Iako je iza Vas već zapažena kazališna karijera, *Fleke* su Vaše vatreno filmsko krštenje. Uz pregršt nagrada koje ste dosad skupili, za još jednu filmsku, poput Zlatne Arene, zasigurno bi se našlo mjesto?

N. M.: Nagrade imaju svakako svoju težinu, one su odraz uloženog truda i rada i ne vjerujem onome tko kaže da je to sporedno. Ipak, nije mi važno toliko što će reći drugi, jer najstroži sam kritičar ja. Muči me hoću li sama sebi zapljuskati – uspjeh je i znak samopoštovanja. Kad je do mene stigao glas da idemo na Festival, najprije mi je kao svakoj pripadnici ljepšeg spola palo na pamet što ću obući. (smijeh) Moje nagrade doma ne skupljaju prašinu, jer kad navrate susjedi, moji ih roditelji ponosno stave svima na vidjelo. Što se mene tiče, navijam za publiku koja će puniti kina i gledati naš film.

Konferencija za novinare: ekipa filma *Fleke*

PRAZNA KASA, NO PUNO SRCE

Oblak sumnje da je dugometražni prvijenac *Fleke*, pulskog debitanta Alda Tardožija, filmska rekonstrukcija nemilog događaja od prije nekoliko godina, kada su dvije maloljetne tinejdžerice brutalno napale nedužnog taksista, odmah po početku novinske konferencije u povodu premijere u Areni rastjerao je sam redatelj, koji potpisuje i scenarij, kazavši kako je ta scena iz *crne kronike* bila tek povod. U knjizi snimanja upisano je točno 25 radnih dana, odnosno noći, tijekom kojih su, u skladu sa žanrom i ritmom radnje, obišli gotovo cijeli grad Zagreb, a *ugostili* su ih i brojni interijeri, poput bolnica i stanova.

Potom su se predstavile mlade snage filma, glumice-debitantice Iskra Jirsak i Nika Mišković, istaknuvši kako nisu sigurne krije li se tajna u snimanju u nezavisnoj produkciji, koja podrazumijeva golem entuzijizam, ali da su svi bili kao jedna velika obitelj. Male doze stresa prouzročile su im tek scene snimane na debelom minusu, a intervencije u prvotni scenarij bile su minimalne.

Za kraj je o produkcijskim *slatkim brigama* progovorio Ljubo Zdjelarević, jedan od uzdanika tročlanog tima, vrativši se na sam početak, kad su prijateljske spona potakle inicijativu za snimanje. U ime projekta u koji su vjerovali svi su uložili rad i trud, a *prazne džepove* nadomjestio je filmski

profesionalizam. Ulogu tate preuzeo je iskusni scenograf Damir Gabelica, čiji je autoritet stvarao balans mladom živahnom timu. Budući da im se sve tako posložilo, naglasio je, bili su sigurni da jednostavno ne mogu „fulati“.

Već nakon novinske projekcije pale su i prve pohvale, ponajviše na račun originalne špice, za

koju je zaslužan skladatelj Luka Zima, čijih je ruku djelo i cijela glazbena kulisa filma. Novi vjetar u leđa cijeloj ekipi filma svakako je sretna vijest da će se *Fleke* odmah nakon Pule otisnuti u Sarajevo, gdje su uvrštene u službenu konkurenciju Festivala...

Goran Ribarić

Konferencija za novinare: ekipa filma *Ćaća*

ZAHTJEVNI EKSPERIMENT

Treći dan Nacionalnog programa na konferenciji za novinare predstavljena je ekipa filma *Ćaća*, koju predvodi redatelj Dalibor Matanić. Film je snimljen u svega deset dana na području Like, u redateljjevoj obiteljskoj kući. Iako je scenarij postojao, ističe redatelj, tijekom snimanja su mnogo improvizirali. Glumcima je prepustio da sami dijelom kroje svršetke priča svojih likova. Glumici Juditi Franković ovo je druga suradnja s Daliborom Matanićem, ali ni sama se nije nadala da će s istim redateljem, samo godinu dana nakon *Majke asfalta*, ponovno stići u Pulu s novim filmom. Napomenula je da je snimanje filma, za razliku od prethodnoga, bilo mnogo intenzivnije i napornije. Snimalo se i danju i noću, što je bio velik napor, no, istaknula je, i veselje.

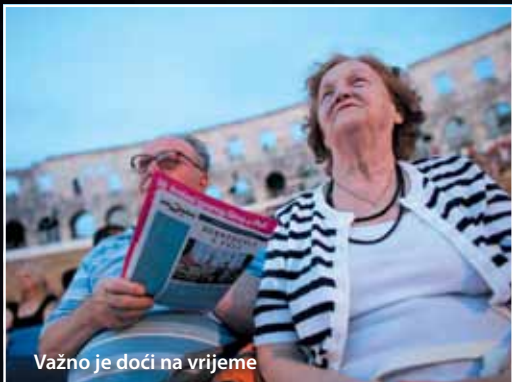
Glumac Igor Kovač također je naglasio kako je svima bilo teško u deset dana, uz scenarij, dodatno kreirati svoje likove. Istaknuo je da je to bio velik kreativni proces, koji je iznimno zahvalan, no u šali je kazao kako vjerojatno i veteranu glume Ivi Gregureviću tako nešto nije bilo sasvim lako, a njima mladima bilo je još teže. Direktor fotografije Vanja Černjul nije uspio doći

na konferenciju zbog obaveza u New Yorku, no redatelj ga nije želio izostaviti pa je naglasio kako bez njegovog rada i strpljenja film ne bi tako dobro izgledao. Producentica Ankica Jurić Tilić (koja je producirala i film *Koko i duhovi*) istaknula je kako je sretna što se upustila u ovakav zahtjevan eksperiment, no ipak ne želi biti promotrica

takvog načina rada, budući da on u biti nije filmski. Redatelj Matanić za kraj je naglasio kako je iznimno zadovoljan rezultatom, a s time se složila cijela filmska ekipa.

Goran Ribarić

Važno je doći na vrijeme

Otvaranje izložbe Cinemaniac X

Gabi Novak - koncert film

skih songova

E.N.I. - koncert u Circolu

Vruća atmosfera na koncertu u Festivalском centru

Pulska atmosfera u vašem domu!

Iz Arene direktno u MAXtv Videoteku!

T-Com donosi 58. festival igranog filma u vaš dom. Odabrane filmove potražite premijerno u **MAXtv Videoteci**.

- **NADER I SIMIN SE RASTAJU** – Od 19. do 21. srpnja 2011.
- **TROFEJNA ŽENA** – Od 22. do 24. srpnja 2011.
- **VELIKI SAN** – Film zapažen na prošlogodišnjem pulskom festivalu! Dostupan čak do kraja 2011.

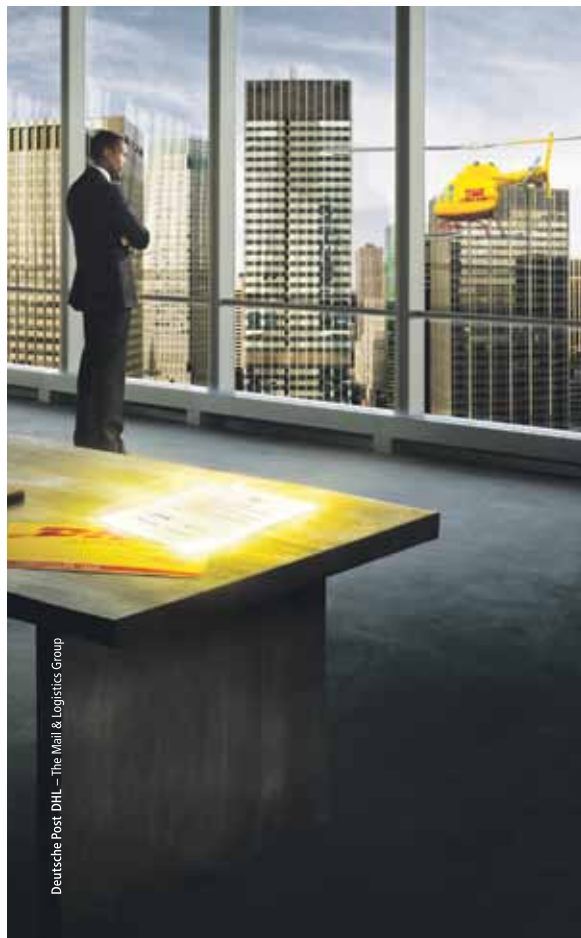
Poseban dar u MAXtv Videoteci!

T-Com i pulski festival daruju vam dječji HIT film **KROKODILI** od 12. srpnja do 12. listopada 2011. bez naknade.

Živjeti zajedno

T-Com

Ekskluzivno!

Deutsche Post DHL – The Mail & Logistics Group

A CONTRACT IS SIGNED
IN LONDON. BY 10.30 AM THE
NEXT DAY IT TOUCHES DOWN
IN WALL STREET.

.....

As the International Specialists, everything we do is about time. Just like our helicopter service over New York, it's knowing how to save time that means we can guarantee DHL Express delivery to more international countries and territories than anyone else.

That's the Speed of Yellow.

www.dhl.hr

EXCELLENCE. SIMPLY DELIVERED.

Okrugli stol o digitalizaciji hrvatskih kina

ZA VIŠE HRVATSKOG FILMA U KINIMA

Od struke u startu prepoznat kao iznimno važan, u sklopu Festivala igranog filma u Puli održan je okrugli stol na temu digitalizacije hrvatske kino mreže. Događaj je otvorila ravnateljica pulskog filmskog festivala, Zdenka Višković-Vukić, koja je iznijela svoje stručno viđenje problema pred kojim se nalazi trenutna prikazivačka mreža u Hrvatskoj. Naime, od 2012. filmovi se više u kinima neće prikazivati na 35mm kopijama, što je nužno postavilo pred vlasnike kina imperativ – uvođenje digitalnog sistema za prikazivanje. Upravo je to pojasnio i ministar kulture, mr. Jasen Mesić, rekavši kako se digitalizacijom kina napokon zatvara krug koji čine filmovi snimljeni digitalnom tehnikom, ali koji do sada jednostavno nisu mogli biti prikazivani u optimalnim uvjetima.

Naime, ovogodišnja Pula jedinstvena je i po tome što se na njoj, nadovezala se ravnateljica Višković - Vukić, prvi put u povijesti svi hrvatski filmovi prikazuju digitalnim putem. Sanja Ravlić iz HAVC-a ocrta je uspješne europske primjere digitalizacije kina korištenjem brojnih

fondova i potporom lokalne samouprave. Naime, u Hrvatskoj je nacionalni film na repertoaru zastupljen s tek 0,1%, a vjeruje se kako će nove mjere po pitanju digitalizacije značajnije popraviti taj postotak. O problemima u radu međunarodnih filmskih festivala govorio je i Hrvoje Laurenta, dok je Martina Petrović pojasnila ulogu MEDIA-e u pomoći u prikupljanju sredstava. Državna

tajnica Ministarstva kulture, Nina Obuljen, okupljene je detaljno upozнала s koracima koji su dosad već napravljeni te ujedno najavila sljedeće, s posebnim naglaskom na suradnju lokalne samouprave i Ministarstva kulture i kroz poticanje kulturnih investicija.

Daniel Rafaelić

Konferencija za novinare: Vladimir Tadej, dobitnik nagrade Krešo Golik

VETERAN I MOBITEL GENERACIJA

Na konferenciji za novinare predstavljen je ocjenjivački sud Nacionalnog programa, kojim predsjeda filmski kritičar i redatelj Živorad Tomić, a članovi su mu scenograf i redatelj Vladimir Tadej, redatelj i scenarist Goran Dević, glumica Nataša Janjić i snimatelj Stanko Herceg.

Vladimir Tadej dobitnik je ovogodišnje Vjesnikove nagrade Krešo Golik za životno djelo. Iako nije šest godina bio u Puli, razveselio ga je poziv umjetničkog ravnatelja Zlatka Vidačkovića da se ponovno pridruži najstarijem nacionalnom festivalu na svijetu. Ovo mu nije prvi put da je u žiriju, no šali se kako je ovo ipak jedna potpuno nova generacija. On je naziva „mobitel generacijom“. Ipak, jako ga veseli vidjeti promjenu u načinu razmišljanja i stvaranja filma.

Koliko je promjena vidljiva, Tadej je metaforički objasnio. Režirao je osam filmova, koji su svi bili na velikim filmskim rolama, a danas svih svojih osam filmova može staviti u jedan džep kaputa. Istaknuo je kako se, dok je njegova generacija snimala filmove, nije toliko opterećivalo novcem, jer su bila druga

vremena, već su mislili samo na krajnji ishod filma, a to je, kako kaže, je li film dobar ili nije.

Nagrada Krešo Golik mnogo mu znači, jer je s redateljem Krešom Golikom bio i bliski prijatelj. Ipak, stjecajem životnih okolnosti nikada s njim nije surađivao. Našalio se kako bi mu bilo draže da nije dobio nagradu, jer bi to značilo da je njegov prijatelj još uvijek među živima.

Vladimir Tadej sudjeluje u hrvatskoj filmografiji od samog njezina početka, kao scenograf u prvom hrvatskom filmu *Zastava*, pa sve do danas. Napominje kako je kao redatelj najzadovoljniji svojim filmom *Hitler iz našeg sokaka*, iako je najpoznatiji kao redatelj filmova za djecu *Družba Pere Kvržice* i *Tajna starog tavana*.

Goran Ribarić

• Medea •

Vina iz Istre

Salve!a

Istarska maslinova ulja

Posjetite ih...
regionalexpress.hr

Nezavisni istarski portal

Razgovor: David Kapac, redatelj i suscenaarist srednjemetražnog filma *Zagorski specijalitet*

IZ ZAGORJA S LJUBAVLJU

Kako je moguće zblžiti ljude u kompetitivnom okruženju u kojem jedan drugom zabijaju nož u leđa? Film je ironijski pogled na moderni svijet u kojem mladi ljudi moraju funkcionirati

razgovarao Janko Heidl

Film je nastao kao studentski rad na Akademiji dramske umjetnosti.

Na scenarističkom kolegiju kod profesora Ognjena Sviličića razgovarali smo o tome kakav bismo film snimali, a ideja je bila lokalizirati neki žanr. Ja sam se javio da bih snimio film strave, mada u tom trenutku nisam imao pojma što će to biti. Iz toga se razvio *Zagorski specijalitet*. Akademski filmovi obično traju do dvadesetak minuta, a ovaj je ispao dosta ambiciozan, jer je tijekom pisanja scenarija jednostavno došlo do dužine od 45 minuta, kad nam se činilo da smo imali zaokruženu priču. Snimanje je trajalo dva tjedna, film se premijerno prikazuje u Puli i još nisam s njime izišao na ispit.

Je li zbog te dužine bilo poteškoća u financiranju?

Financije smo dugo skupljali. Dobili smo nešto na natječaju Grada Zagreba, ADU nam je dala opremu i nešto novaca, a na kraju je u suprodukciju ušao i HRT, što nam je omogućilo da snimimo film.

Neizbježne su usporedbe sa *Šumom summarum* Ivana Gorana Viteza.

S time se borimo od početka. Scenariji su nastali u isto vrijeme, neovisno jedan o drugome. Mi smo saznali da Vitez ima sličan scenarij tek nakon što smo dovršili naš. *Šumu summarum* gledao sam na premijeri u Zagrebu, nekoliko dana nakon što smo snimili *Zagorske specijalite* i bilo mi je drago vidjeti da su to drugačiji filmovi i u tonu i u pristupu žanru, a slični samo po početnoj premisi. Naš film, da tako kažem, ozbiljnije pristupa žanru – bez citatnosti i bez metafilmskih inserata.

Zanimljivo je da ste obojica smjestili film u Zagorje.

Ne bih rekao. Moj film jest lokaliziran u Zagorje, a za Vitezov film ne znamo gdje je smješten. U njemu junaci dolaze s raftinga, a u Zagorju se vrlo slabo ide na rafting, tako da to isključuje Zagorje. Ljudi u njegovu filmu ne govore zagorski, pa čak ni hrvatski. Ja sam iz Zagorja i igrao sam se s podnebljem i mentalitetom zavičaja koji poznajem i koji

sam stavio u kontekst žanra. To mom filmu daje na realnosti i ako horor uspije, svim izletnicima, pogotovo zagrebačkima, naviknutima na lepe, mirne zagorske brege, pruža drugačiju sliku i više nikad ih, barem u podsvijesti, neće gledati u tom svjetlu. Kao što nakon Spielbergovih *Ralja* više nitko ne gleda more u istom svjetlu.

Ali u moru uistinu postoji realna opasnost od ubojitih morskih pasa, a u Zagorju baš i ne čekaju domaći stanovnici koji kolju pridošlice.

Otkud znate? To nisu karikature, to su ljudi koje zatječemo u fazi kolinja, što je svakodnevica Zagorja, običaj i tradicija tih prostora. Izletnici tamo dolaze gledajući s visoka na lokalne stanovnike i ti ljudi upitnog morala, koji podcjenjuju seljaka, budu zbog toga kažnjeni. Lokalitet i pretpostavke su realni, samo je dodano nešto demonskoga da učini film žanrovskim. Inače nema žanra. Jer odrednica je horora da se ljudima upitnoga ponašanja i svjetonazora dogodi nešto demonsko.

Ideja i praksa *team buildinga* prikazana je u dosta negativnom svjetlu.

U korporativnom svijetu i tržišnom natjecanju *team building* ima funkciju zblžiti djelatnike. Kako ih je moguće zblžiti u takvom kompetitivnom okruženju u kojem jedan drugom zabijaju nož u leđa? Ti ljudi možda jesu dobre naravi, ali gura ih ambicija, a ne suosjećanje, i zbog toga su u filmu i kažnjeni. To je ironijski pogled na moderni svijet u kojem mladi ljudi moraju funkcionirati.

U Puli je prikazan i vaš kratkometražni film *Igra tucanja*.

Rad na *Igri tucanja* i na *Zagorskom specijalitetu* gotovo je neusporediv. Snimana prema priči

Tarika Kulenovića, Igra tucanja je vježba u kojoj smo učili kako iščitati tuđi predložak i ekranizirati to što je na papiru. *Zagorski specijalitet* radio sam odriješenih ruku i to mi je bio daleko veći izazov, užitak i, na kraju krajeva, ponos.

Koja je sudbina srednjemetražnog filma? Gdje će se, osim u Puli, moći gledati *Zagorski specijalitet*?

Film nije rađen nepromišljeno, nego s idejom prikazivanja na žanrovskim festivalima u svijetu koji ne mare za trajanje. Imamo raznih planova, a među ostalim, film će biti prikazan i na HTV-u, u jesenskoj shemi, tako da nije osuđen na zadržavanje na ADU-u kao mnogi studentski radovi.

Na HTV-u nije bilo problema zbog povećane količine neugodnih scena?

Široko gledateljstvo na HTV-u gleda puno toga, između ostaloga i Dnevnik, koji zna biti puno krvaviji nego filmovi. Naravno, film valja gledati kroz prizmu filmskog nasilja i žanra u kojem je rađen.

H2

BY HADDAD

IMAGE HADDAD

Online Boutique:
www.imagehaddad.com

Prodajna mjesta: Zagreb, Ilica 6 / Zagreb, Arena Centar / Dubrovnik, Hotel Palace / Zadar, Polačišće 3 / Osijek, Portanova centar / Osijek, Ružina 2 / Šibenik, K. Zvonimira 9 / Čakovec, K. Tomislava 7 / Sl. Brod, K. P. Krešimira IV 62 / Bjelovar, P. Zrinskog 14 / Ivanić Grad, Športska 6 / Korčula, Sv. Nikole 53 / Požega, Cehovska 8 / Varaždin, Gajeva 17

ORION
VATROMETI

Za trenutke koji se pamte!

DANAS NA PROGRAMU

ŽENE SA ŠESTOG KATA

Kino Valli, 15,00

Mirnu svakodnevicu Jean-Louisa Jouberta i njegove supruge u Parizu 1960. poremetit će dolazak atraktivne sluškinje...

U filmu Philippa Le Guaya u glavnim ulogama nastupaju Fabrice Luchini, Sandrine Kiberlain, Carmen Maura.

MIRAN ŽIVOT

Kino Valli, 17,00

Plaćeni ubojica napušta obitelj i živi mirnim životom dok ga sudbina ne suoči sa sinom koji je krenuo njegovim stopama...

U filmu Claudia Cupellinija u glavnim ulogama nastupaju Toni Servillo, Marco D'Amore, Juliane Kohler.

NEPRIJATELJ

Kino Valli, 19,00

U Bosni 1995. vojnici se različito nose sa svojim ratnim iskustvima i traumama, a njihov mir tek je privid...

U filmu Dejana Zečevića glume Aleksandar Stojković, Marija Pikić, Vuk Kostić.

CARLOS

Kino Valli, 21,30

Ilich Ramírez Sánchez, zvani Carlos, dva je desetljeća (od 1974. do 1994.) bio najtraženiji svjetski terorist...

U filmu Oliviera Assayasa nastupaju Edgar Ramirez, Alexander Scheer, Nora Von Waldstatten.

DUH BABE ILOKKE

Arena, 21,30

Nakon smrti bake Ilonke, u domu romske obitelji djevojčice Manuše počnu se događati neobični događaji. Manuša ubrzo shvaća da je bakin duh još uvijek u kući...

U filmu Tomislava Žaje u glavnim ulogama nastupaju Selma Ibrahimović, Marin Arman Grbin, Aleksandra Balmazović, Rakan Rushaidat, Krunoslav Šarić, Sabina Ajrula.

HARRY POTTER I DAROVI SMRTI, 2. DIO

Arena, 23,15

Harry, Ron i Hermione vraćaju se u Hogwarts kako bi pronašli i uništili posljednji Voldemortov horkruks, a to je uvod u najveću bitku između sila dobra i zla svijeta čarobnjaka...

U filmu Davida Yatesa glavne uloge tumače Daniel Radcliffe, Emma Watson, Rupert Grint, Ralph Fiennes, Gary Oldman, Helena Bonham Carter.

DANAS NA FESTIVALU

UTORAK, 19. srpnja 2011.

9,15 Kino Valli

projekcija za novinare i akreditirane
Duh babe Ilonke, 97', T. Žaja

11,00 Kino Valli

Filmovi u nastanku

11,30 Kino Valli

projekcija za novinare i akreditirane
Pod udarom cenzure, 80', S. Mirošćinićenko

13,10 Circolo

Festivalske konferencije za novinare

1. ekipa *Duh babe Ilonke*
2. ekipa *Pod udarom cenzure*
3. ekipa *Soba 304*

15,00 Kino Valli

Žene sa šestog kata, 106', P. Le Guay

17,00 Kino Valli

Miran život, 105', C. Cupellini

19,00 Kino Valli

Kratki filmovi / manjinske koprodukcije
Zima, 15', D. Lepur i M. Stanić
Neprijatelj, 109', D. Zečević

21,30 Kino Valli

Carlos, 165', O. Assayas

21,30 Arena

Duh babe Ilonke, 97', T. Žaja

21,30 Portarata

doFuraj svoj film

21,30 Verudela

Solarno kino

23,15 Arena

Harry Potter i darovi smrti, 2. dio, 132', D. Yates

23,30 Circolo

Radio Pula / Radio Cabaret